

paa at bringe en ordinær Finanslov i Stand den Gang var glippet, saa var Stillingen dog saaledes, at Haabet derom ikke burde opgives ad Aare. Naar man nu spørger, om da det foreliggende Forslag til en Finanslov bestyrker dette Haab eller har gjort det til Stamme, saa vil jeg være i Forlegenhed for at svare derpaa. Efter min Opfattelse er nemlig dette Forslag til en Finanslov omtrent af tilsvarende Bestaffenhed, som det Forslag til en Finanslov, vi fik op fra det andet Ting i forrige Samling. Det har paa mange Punkter — det skal villigt indrømmes — gode Egenskaber, idet der er vist en vis Smødekomen fra det andet Tings Side. Det var ogsaa Tilfældet med Forslaget i Fjor. Men det har ogsaa de samme uheldige Egenskaber, som Forslaget i Fjor havde, og som gør, at man i hvert Fald ganske sikkert kan sige, at i den Skikkelse vil det ikke kunne blive til Lov. Der er for det første den samme Mangel ved dette Lovforslag, som ved det forrige, at blandt Indtægterne er der opført Beløb, som enhver ved aldeles ikke ville komme til Indtægt i Statskassen. Jeg nævner saaledes blandt disse Indtægter, at der er opført et større Beløb som Renter af Kassebeholdningen, end der kan være Tale om vil indkomme. Ligeledes har det den Mangel, at der blandt Udgifterne er slettet Bevillinger, som Lands-tinget ikke vil kunne gaa ind paa nægtes, fordi de ere hjemlede i bestaaende Love, og dem bør vi respektere ogsaa paa Finansloven, saa længe de bestaa. Ligeledes har det, som Forslaget i Fjor, Mangler i Retning af, at der paa Udgiftssiden er nægtet Bevillinger, som vel ikke saaledes ere hjemlede ved bestaaende Love, men som dog ere af den Bestaffenhed, at vistnok Flertallet i dette Ting vil være enigt om, at de høre til de Bevillinger, som det enten er nødvendigt at give eller i alt Fald højt ønskeligt blive givne. Endelig kan der ogsaa indvendes det mod Forslaget, at der er opført Udgiftsposter paa egen Haand fra det andet Tings Side, som dette Ting sikkert ikke vil kunne gaa ind paa. Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder med Hensyn til disse Poster paa Finansloven; thi jeg er ganske enig med den højtærede Konsejlspræsident i, at da Tiden er saa knap — den er jo endogsaa forholdsvis meget kortere for os i Aar, end den var i Fjor, idet Finans-

lovsforslaget er kommet 8—9 Dage senere til første Behandling, end det kom i Fjor — er det forsvarligt, at vi glide saa let og saa hurtigt hen over over denne første Behandling som mulig, for at vi kunne komme til den endelige Behandling og Forhandling sammen med delegerede fra det andet Ting for at se, om der er en Mulighed for, at vi kunne saa gennemført en Finanslov i Aar. Med disse saa Ord skal jeg anbefale, at man sender Lovforslaget til anden Behandling og i et Udvalg.

Th. Nielsen: Ja, der er jo som i de foregaaende Aar fremkommet baade fra den ærede Finansminister og fra det ærede 9de kongevalgte Medlem (Steffensen) Udtalelser om den knapt tilmaalte Tid, som dette Ting har faaet til Finanslovens Behandling. Det maa ogsaa erkendes, at Tiden ikke er meget lang, kortere endnu end i Fjor, men den er imidlertid dog ikke kortere, end den har været saa mange Gange tidligere. Jeg skal ikke føre noget Forvar for, at Tiden er bleven os saa knapt tilmaalt fra det andet Ting; men jeg vil dog udtale, at for at det skal blive bedre i saa Henseende, er det virkelig nødvendigt, at ogsaa Regeringen forandrer sin Maade at arbejde paa med Hensyn til Finansloven. Naar der til 2den Behandling stillede 361. Ændringsforslag og til 3dje Behandling 274, af hvilke flere vare af endog meget indgribende Betydning, er der en Fejl i Arbejdsmaaden ogsaa fra Regeringens Side. Lægger maa Mærke til, at f. Eks. Forhandlingen om Bestyttelsen af Lyborøn Kanal — et Spørgsmaal, som blev indbragt saa sent, at endog Medlemmerne ikke fik Tid til at gennemgaa Bilagene — alene optog et Møde, og erindrer, at der. f. Eks. fra Kultusministeren indkom til 3dje Behandling Forslag af et saadant Omfang og Betydning, at de egentlig burde have deres Afgørelse ved særlige Love, kan man ikke undre sig over, at Tiden til Finanslovens Behandling maa blive dette Ting knapt tilmaalt. Saa længe ikke dette Forhold forandres enten paa den Maade, at Regeringen enten begrænser sig i sine Ændringsforslag og henviser til særlige Love, hvad der bør henvises til dem — eller paa den Maade, at Folketingets Finansudvalg bestemmer sig til